

Ébredés

I. évfolyam 1. szám • A DUNAKANYARI EVANGÉLIKUSOK LAPJA • 2008. március

In nomine Dei

PROLÓGUS

Kezdetben volt az ébredés...

... az élet jele. Az életképes ember sajátja. Az élni akarás mozdulatsora. Nap mint nap megtapasztalható, megunhatatlan valóság, amely minden tagot és testrészt egyszerre mozgósít. A mentálisan és lelkileg egészséges ember öröme. Valami újnak a kezdete. Az új nap prológusa, a teljesség előszava. Jel, ami serkent, biztat és közben előre mutat.

Ébredés. Eszembe jut a hajnalban kelő nap. A gyönyörűen izzó, vörösén, aztán világító fényű, sárgán sugárzó, erőtől duzzadó, a horizont fölött megállíthatatlanul fölfelé törekvő napkorong. Emlékeimbe tolnak a napcirógatta reggelek, a napsugár erejének ébresztető érintése és az aranymondás: „Akik szeretik az Urat, legyenek olyanok, mint a kelő nap az Ő erejében.” (Bírák 5,31)

Ébredés. Talán még emlékeznek a „régiek”, hogy az egyháztörténet különös kegyelmi idejét is így nevezzük. Azokat az éveket, amikor egy adott helyen rövid idő alatt sok-sok ember tér meg, vagyis Krisztus-követő, keresztény életet kezd élni. Ha addig Isten-kapcsolata szunnyadt is, akkor a Szentlélek megérinti és felkelti. Megébred. Fölébred mindabból, ami addig álomba és sötétségbe zárta. Magyarországon a harmincas években élhették ezt át szüleink, nagypapáink és dédanyáink. A Finnországból induló ébredési hullám mozgalommá szerveződött, aminek akkora ereje volt, hogy nemzedékről nemzedékre öröklődött függetlenül rendszerektől és izmusoktól. Miért? Mert az ébredés nem emberek „csinálománya”, hanem Isten tervének títka. A Szentlélek akkor söpör végig országokon, egyházakon és városokon, amikor Ő akarja. Ezért nincs más dolgunk, mint hogy az ébredést várjuk. Imádkozva várjuk.

A ébredés embere látó ember. Már nem csak nézi, látja is a világot. Megbotlik ugyan, de már nem botorkál, ismerkedik, de már nem sötétben tapogatózik. Kétkedik, de nem esik kétségbe. Kérdez, de megvárja a választ, mert belátja, hogy életének végső értelme a kérdéseire kapott válaszokban van elrejtve.

Az ébredés gyülekezete vágyakozó közösség. Már nem csupán a templom szakrális terébe kíváncsok, hanem Isten utáni vágyból érkezik oda, s miközben átlépi a templom küszöbét, egyszeriben kifakad belőle: találkozni jöttem veled, Istenem! A tizenkettő is így kezdte. Előbb Jézus szakralitása, személyének kisugárzása, majd közelsége tette őket tanítvánnyá, Őt magát pedig a tanítványok mesterévé. Semmi másra nem vágytak, csak arra, hogy mindvégig vele lehessenek.

Az ébredés gyülekezete imádkozó közösség. Az Istennel találkozó ember élménye otthon folytatódik. A megszólított ember megszólal. Elindul a párbeszéd. Isten és ember beszélgetése. Ahogyan az Ószövetség lapjaiból ismert fiatal fiú, Sámuel elhívásának történetében olvassuk. Őt is szólongatta valaki. Aztán végre megértette, hogy az Úr az. És felelt: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”

Az ébredés gyülekezete éber közösség. Nem szunnyad és nem alszik el. Éjjel is őrt áll. Figyelmes mindarra, ami körein belül történik, és azt is szemléli, ami körein kívül esik. Éber, hogy amikor kell, mozdulni és mozgósítani tudjon. János apostol is erre buzdítja a gyülekezetet: „Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket!” (Jel 3, 2a) Enélkül nem megy. Őrállók nélkül azok a „többiek” is elkallódnak. A lélekmentésnél pedig nincs fontosabb. A lélek örökké él. Istennel, vagy Isten nélküli időtlen létező.

Ébredés. Egy újság. 2008 húsvét ünnepétől induló nyolc oldalunk. A szentendrei evangélikus gyülekezet lapja. A közösség egykori hírlevelének, a Dunakanyari Harangszónak a folytatása. Az ébredés célja, hogy mindazt, ami a fönti sorokban olvasható, segítse. Visszatekintve hálát ad, előretekintve pedig áldást kér. Most az első szám megjelenésénél visszatekintve hálát ad a Dunakanyari Harangszó „szaváért”, előretekintve pedig áldást kér az írások íróira, a szerkesztőség munkájára, az Isten nevében! In nomine Dei!

Horváth-Hegyi Olivér

A BIBLIA ÉVE

Mi lelkészek minden év januárjában összejövünk, hogy megszervezzük az ökumenikus imahetet. Ennek kapcsán merült fel bennem a kérdés, hogy miért szorítkozzunk erre az egy alkalomra, hiszen az év során többször is találkozhatnánk az imádságban egymással, közös hitünk-ről vallva. Tegyük ezt annál is inkább, mert a 2008-as esztendőt a katolikus, a református és az evangélikus egyház közösen a Biblia évévé nyilvánította. A Biblia az a közös kincsünk, amely a legjobban összeköt bennünket.

Nagyon örültem, hogy az ötletemet lelkésztársaim lelkesedéssel fogadták, és rögtön elkezdtünk terveket szőni. Majd következtek a tettek, megegyeztünk abban, hogy az előkészítés munkájába bevonunk olyan testvéreket, akik a későbbiekben segítségünkre lehetnek. Ez így is történt. A hittantermünkben tartottuk összejövetelünket, ami igazán jó hangulatban, testvéri légkörben zajlott. Az volt a benyomásom, hogy a munkatársak lelkesek voltak, és tele voltak ötletekkel.

A mára már körvonalazódni látszó program szerint három alkalommal lenne találkozónk az év folyamán. Az első egy családi nap lenne, amelynek a Skanzen adna helyet. Évekkel ezelőtt a már tartottunk ott egy igen sikeresnek bizonyult ökumenikus családi napot. Most kü-

lönöző vetélkedőket, kézműves foglalkozásokat, akadályversenyt szerveznénk, bibliai eseményeket jelenítenénk meg, közösen imádkoznánk, énekelnénk stb. Még az is felmerült, hogy ebédre különböző bibliai étkeket készítenénk. Minderre május 17-én kerülhetne sor.

A második alkalom egy héten keresztül tartana, a „Szentendre éjjel-nappal” programmal párhuzamosan. A városmisszió tapasztalatára építve, a Fő téren és a Dumtsa Jenő utcában sátrakat állítanánk, ahol találkozásokra, beszélgetésekre, előadásokra kerülhetne sor. Estéknként pedig a templomainkban koncertek lennének.

A harmadik alkalmat szeptember 27-ére tervezzük a Péter-Pál templomban, ahol meghívott szakemberek részvételével ökumenikus Biblia-konferenciát tartanánk. Az előadások mellett ki-ki tanúságtevőként vallhatna arról, hogy mit jelent az életében a Biblia.

Itt tartunk a szervezésben. Természetesen még nagyon sok munka vár ránk, hogy a programokat színvonalasan kidolgozzuk. Ezenkívül tervezünk egy rajzpályázatot, sőt az az ötlet is felmerült, hogy a Biblia egy fejezetét kézírással lemásolnánk, és ezt a közös, mindnyájunknak értékes könyvet templomainkban kiállítanánk.

Kérjük Urunkat, hogy áldja meg a tervet, és valósítsa meg Jézus imáját, hogy „Legyenek egyik!”

Blanckenstein György plébános

KIÁLLÍTÁS A SKANZEN GALÉRIÁBAN

Az idén 60 éves ÁSZTAI CSABA festőművésznek ÚTON címmel nyílt kiállítása 2008. március 14-én a Szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeum Skanzen Galériájában.

Ásztai Csaba: Apa gyermekével 2007. olaj, vászon, 100x100 cm

A Pomázon élő képzőművész több szállal kötődik Szentendréhez. Alapító tagja a Szentendrei Grafikai Műhelynek és az itt működő ARTÉRIA Kulturális Egyesületnek. Felesége, Abaffy Katalin a Teleki-Vattay Művészeti Iskola igazgatója, gyülekezetünk tagja.

A kiállításon a 2001 után készült alkotásaival mutatkozik be. Képeinek témája csupa talány, asszociációs feladványok sokasága: lírai finomságú, ködszerű felületei felhőfoslányokhoz hasonlóan rajzolnak különböző alakzatokat.

Képeivel az élet nagy kérdéseit fogalmazza meg, a lét határait keresi, a kezdet és a vég, a kint és a bent, a lent és a fent között mozog. Ásztai Csaba számára nem a formai játék, sokkal inkább a felhőszerű, azaz a szinte megfoghatatlan és megjeleníthetetlen anyag festői eszközökkel való megragadása a fontos, úgy is mondhatnánk, ez jelenti festészetének esszenciáját.

Éppen ezek a belső, finoman sugárzó fények azok, amelyek nem csupán a szem érzéki örömet elégítik ki, de alkalmassá válnak arra is, hogy nem csupán szép színekben tobzódó képekké, de magukhoz vonzó, belső útra készítő, meditációs objektummá is váljanak.” (Szemadám György)

A kiállítás május 15-ig látható. Minden érdeklődőnek szíves figyelmébe ajánljuk a gyönyörű tárlatot.

„TÚL MÉLY SÍROM ÉJJELÉN...”

„Feltámadunk!” – olvashatjuk a temető kapuja fölött. „Feltámadunk!” – hangzik a diadalkiáltás húsvét ünnepe. Milyen nagyszerű, felszabadító érzés lenne, ha mi, halál felé menetelő emberek bizonyosak lehetnénk a síron túli életben. Az örök élet vigasztaló távlata bizony már a halál előtt is nagy segítségünkre lenne. De mit te gyünk, ha az elmúlásról és a halál kérelhetetlenségéről szerzett tapasztalataink kétségekkel töltenek el. Hogyan vethetünk véget annak a kánnak, ahogy a reménykedés és reménytelenség malomkövei között órlódunk? Gondolhatunk a természet tavaszi megújulására, az örök körforgásra, amibe majd mi is belesimulunk, arra, hogy az utódainkban továbbélünk, de mindez aligha nyújthat vigasztalást, hiszen így nem személyes létünk marad fenn. Enélkül pedig a túlélés nem sokat ér. Isten ígéjének legfontosabb tanácsa így szól a halál szorításában vergődő embernek: Ne az evilági lehetőségek feszegetésében, hanem Isten ismeretében, a benne való hitben keress időtálló reménységet a halállal szemben.

Isten gyermekei nem könnyen hívó emberek, hanem olyanok, akik a hit harcát következetesen megharcolják. Három dolgot kell feltétlenül tisztáznunk. Van-e Istennek hatalma a halál felett? Ha van hatalma, akkor akarja-e, hogy ez rajtunk is megnyilvánuljon? Ha pedig megnyilvánul, akkor hogyan ítéli meg földi pályafutásunkat?

Amikor az Írás Isten lehetőségeit mérlegeli, a teremtésben megnyilvánuló hatalmából indul ki. Az előtt, aki „létre hívta a nem létezőket” (Rom 4,17; 1Kor 1,28), nincs akadály, az „utolsó ellenségként gúzsba kötheti a halált” (1Kor 15,26) is. Hogy Isten a halál hatalmát meg is akarja törni, arról Krisztus feltámasztásával tanúskodott. A húsvéti örömhír Krisztus feltámasztásáról a görögben szenvedő igealakban szól. A magyar „feltámasztás” kifejezésbe még belefér az a lehetőség, hogy Jézus saját erejéből, mintegy megrázva önmagát, felkelt a sírból, és tovább élte földi életét. De a görög szó kétségtelenné teszi, hogy az életre feltámasztás „végbement” Krisztuson, mert Isten végbevitt rajta. Ha pedig Isten azt hívta létre húsvét hajnalán, akit ártatlanul megfeszítettek, akkor ezzel megbocsátó szeretetét juttatta kifejezésre, amelyre végső óráinkon is számíthatunk. Ahogy erről Pál apostol vall: „Krisztus átadatott bűneinkért, feltámadt megigazulásunkra” (Róm 4,25).

Látható, hogy a halálon túli létezésünk Krisztuson múlik, és nem fizikai, biológiai folyamatokon. Ezért írja Pál a korinthusiaknak: „Ha Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi hitünk, még bűneinkben vagyunk” (1Kor 15,17). Ugyanakkor Krisztus „első hajtása is az elhunytaknak” (1Kor 15,20). Vagyis az első hajtást követően a többi is ki fog hajtani, és ez utóbbiak hasonlóak lesznek az elsőhöz. Az eljövendő életben a feltámadott Krisztushoz leszünk hasonlóvá.

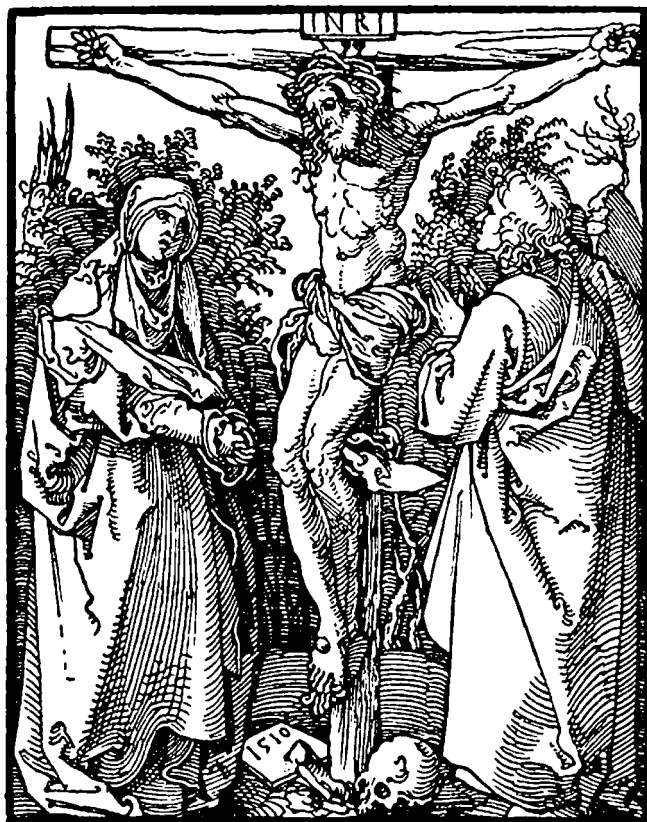
Ha azt a kérdést is feltesszük, hogy milyen élet vár reánk a halálon túl, érdemes az apostolra figyelni.

Azt tanácsolja, hogy tanuljunk a feltámadott Krisztus megjelenéseiből. A legtöbb zsidó ember a testi élet folytatását várta az eljövendő életben, míg a görögök a test börtönéből megszabadult lélek szárnyalását. Ezzel szemben Pál 1Kor 15. fejezetében amellet érvel, hogy ha feltámadunk, megszabadulunk a mulandóság korlátaiktól, ahogyan a feltámadott Úr felülkerekedett tér és idő korlátain. De nem fogunk az örök életben sem feloldódni valamiféle személytelen létezésben, hanem személyes kapcsolatba léphetünk Istennel és egymással, ahogyan Krisztus is megtette apostolaival feltámasztása után. Krisztusra nézve az eljövendő élet gazdagabbnak és teljesebbnek fog tűnni a leginkább irigylésre méltó földi életnél is.

Végére kell tehát járnunk a feltámasztás kérdéseinek, hogy legyőzhessük halálfélelmünket, gyászunkat és végső óráink kísértéseit. Ne az elmúlás mivoltát feszegetjük, hanem Istent faggassuk, arra figyeljünk, amit Krisztusban tett értünk. Akkor elmondhatjuk Berzsenyi Dániellel:

Bizton tekintem mély sírom éjjelét!
Zordon, de oh nem, nem lehet az gonosz,
Mert a te munkád; ott is elszórt
Csontjaimat kezeid takarják.

Id. Dr. Cserháti Sándor ny. teológiai tanár

Dürer: Krisztus a kereszten Máriával és Szent Jánossal 1510

GYERMEK-ISTENTISZTELET

Örömmel adjuk hírül gyülekezetünk tagjainak, hogy templomunkban az év eleje óta minden hónap utolsó vasárnapján délután négykor gyermek-istentiszteletre gyűlünk össze. Az összejövetelek célja, hogy a 2–10 éves gyerekek megismerjék és megszeressék a templomot, ott-hon érezzék magukat benne, közösségre leljenek, és hogy a hitvilágra fogékony, de gyermeki lelküknek emészthető táplálékot nyújtson. A találkozók nem liturgikusak, a lelkészünk itt inkább óvó- és tanítóbácsi, aki a gyerekek közé vegyülve mesél, kérdez, akivel a gyerekek együtt énekelnek, az énekeket értelmezik, eltáncolják, elmutogatják, akivel az oltárt körül lehet ölelni, és együtt lehet imádkozni. A templom így otthonná lesz, melynek családi közösségét az istentiszteletet követő közös kakaózás, társalgás fűzi szorosabbra.

Mi 4,5 és 2,5 éves gyermekeinkkel járunk ide, akik mindig nagy rajongással készülnek, vita nélkül megesszik az ebédet, gyorsan rendet raknak, vagy csöndben elalszanak, hogy majd mehesse nek Olivér bácsihoz. Az ott tanult énekek azóta beépültek esti imádságainkba, a

történeteket a gyerekek is sokszor felelgetik, mi is emlékeztetjük őket ezekre, amikor éppen gyepálják egymást.

A gyerekek könnyebben oldódnak, mi szülők még csak óvatosan méregetjük egymást, de a remélt sok közös összejövetel bizonyára ezen is változtat. Tavasszal és nyáron például közös szabadtéri programokat szervezhetünk.

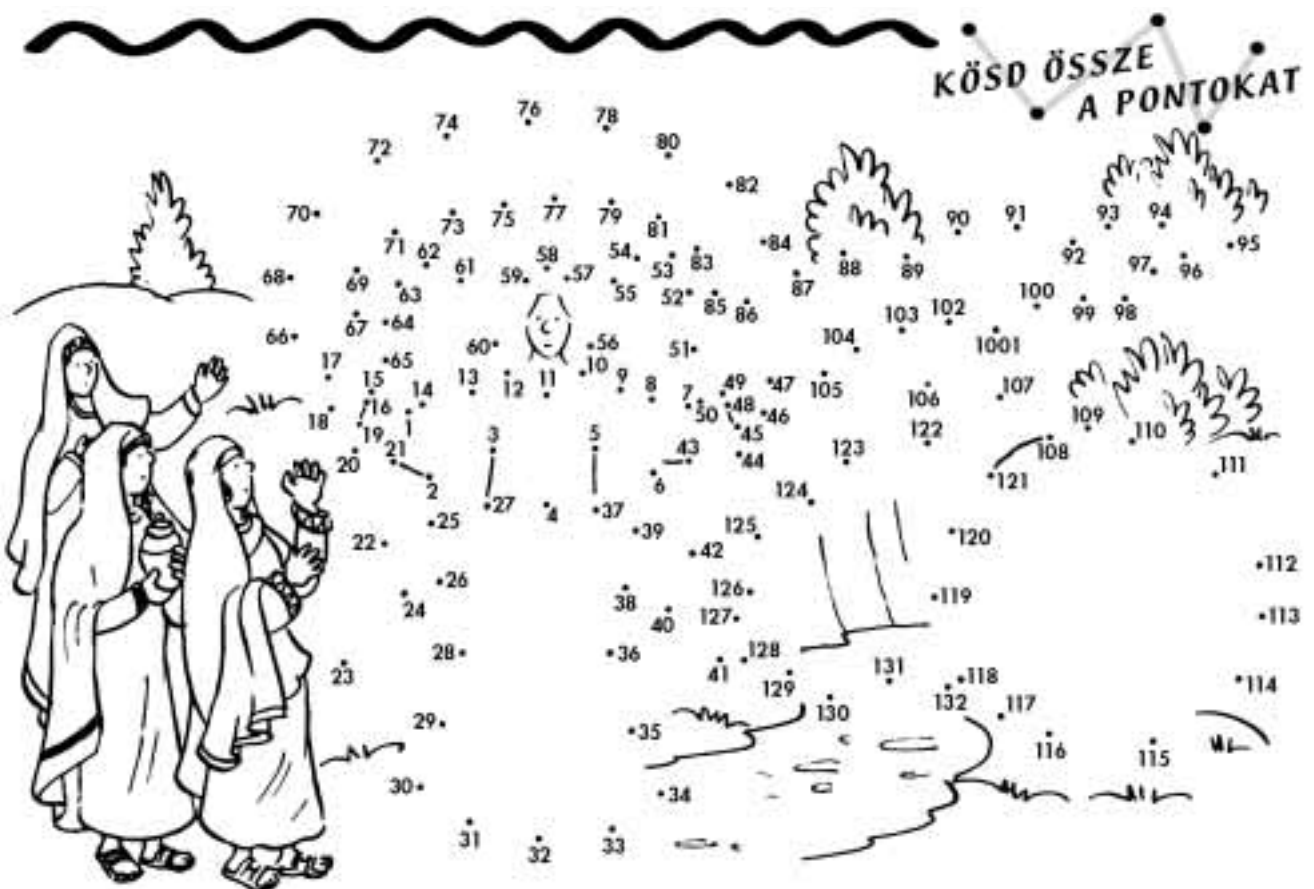
Ide hívunk és várunk minden érdeklődőt. Mindenkit, aki szeretné, hogy gyermeke növekedjék hitben és erősödjék erkölcsben, de már talán megtapasztalta, hogy egy liturgikus istentisztelet túl hosszú és követhetetlen gyermekei számára, és esetleg meg is ijedt, hogy ezzel csak elijeszti őket a templomtól. Várunk mindenkit, aki egy vidám (gyerek)közösséghez szeretne tartozni, ahol mások is hasonló mentalitással hasonló kérdésekre és gondokra keresik a választ vagy megoldást, és akik tapasztalataikat szívesen átadják másoknak.

Sághi Borbála

Rejtvény GYERMEKNEK

Miután Jézust keresztre feszítették, barlangsírba temették. Kösd össze a pontokat, hogy meglásd, mit fedezett fel az a három asszony, akik elmentek a sírhoz.

Majd olvasd el Lukács evangéliuma 24. fejezetének 1-12. verseit.

Az „Ébredés” folyamatosan bemutatja gyülekezetünk egy-egy vezetőjét, tisztségviselőjét, presbiterét. Első alkalommal egyházközségünk felügyelőjét kérdeztük.

SEREGINÉ SZÉKÁCS CSILLA

Mindannyiunk életében meghatározóak a gyökerek. Mi az, amit otthonról hoz?

Apai és anyai ágon is egyházszerető, régi evangélikus családból származom. Lelkész édesapámnak legfőbb pedagógiai elve és követelménye az volt, hogy nekünk, papgyerekeknek mindenben példamutatónak kell lennünk. Ez persze nem mindig volt könnyű számunkra, de szüleim példája és következetessége kialakította és belső követelménnyé tette azt az értékrendet, amely ma is meghatározó életünkben: Isten és ember szeretete, magyarságtudat, kötelességtudat, felelősségérzet, mert az ember nem önmagáé!

Pedagógusként munkája egyben hivatása. Honnan ez a hivatástudat?

Nem vagyok az az ember, aki már gyerekként tudta, hogy mi lesz, ha nagy lesz. Az egyetemre jelentkezve is csak azt tudtam, hogy irodalommal akarok foglalkozni, ugyanis mániákus olvasóként a szépirodalomtól olyan lelki-szellemi élményeket kaptam, amelyek meghatározták irányultságomat. Pályám elején többféle foglalkozást is kipróbáltam, míg megtaláltam az egyéniségemnek megfelelőt. Szerencsés vagyok: egyetlen tantárgy sincs, amely olyan nagy lehetőséget adna a nevelésre, mint a magyar nyelv és irodalom. Szeretem a fiatalokat, mert nyitottak, és a legszebb feladatnak tartom az ifjúság nevelését, az általam képviselt értékek átadását. A társadalmi környezet nem segíti ma az iskolai nevelést (a családit se!), de a feladat erkölcsi értéke és jövőnk iránti felelősség ma is lelkesít és erőt, hitet ad.

Milyen álmiai vannak a gyülekezetünkkel kapcsolatban?

Remélem, hogy létszámban és élő hitben gyarapodó igazi közösségként jelen vagyunk városunk életében. Apám intelmeit gyülekezetünkre is érvényesnek tar-

tom: példaadó közösségként Isten dicsőségét és jóságát kell hirdetnünk a világban.

Úgy tudjuk, hogy nemsokára nagymamai örömök elé néz...

Az új élet születésénél nincs nagyobb csoda mindennapi életünkben. Naponta hálát adva Istennek, boldogan várom a kis jövővenyt, és remélem, hogy nagymamaként részt vehetek a nevelésében, és gyönyörködhetek fejlődésében, gyarapodásában.

Köszönjük, hogy válaszolt kérdéseinkre!

Isten áldását kérjük további szolgálatára!

BEMUTATJUK A FELNŐTT KONFIRMANDUSOKAT

„Nyissátok ki előttem az igazság kapuit. Bemegyek, és hálát adok az Úrnak!” (Zsolt 118,19).

Különleges, meghatározó és felemelő módon készül nyolc felnőtt Szentendréen húsvét ünnepére. Az őskeresztény egyházban a feltámadás ünnepe összekapcsolódott a keresztséggel. A protestáns felekezeteknél a felnőtt keresztség és a hitben való megerősítés, vagyis a konfirmáció egymásba kapcsolódik. Így, akik templomunkban a húsvéti istentiszteleten keresztkelnek, illetve konfirmálnak, a szentendrei egyházközség tagjává fogadja őket, részesülnek Krisztus testének és vérének vételében, az úrvacsora szentségében.

Most a készülődés aktív napjait élik Horváth-Hegyri Olivér lelkész úr vezetésével, jó pásztori terelgetésével. Itt állnak a kapuban, bebocsátásra várva. Fiala felnőttek, középkorúak és idősebbek. Tösgyökeres Szentendrei, illetve környékiek, régi és új betelepülők. Magyarok és egy német anyanyelvű testvérünk. Közöttük asztalos, képzőművész, közgazdász, muzsik, állami alkalmazott. Élnek mindennapjaikat, teszik a dolgukat, mindenki a neki rendelt helyen. Most itt állnak a kapuban és zörgetnek, bebocsátásra várva. Életútjuk úgy alakult, hogy nem 13–14 évesen történik mindez velük, hanem felnőttként erősödnek meg a hitben, amelyet a konfirmáció liturgikus cselekményével szeretnének megpecsételni. Most vágynak a kapun belüli teljes biztonságra.

A csoport tagjai egyenként és immár közösséget is alkotva ezen az úton járnak. Nem hanyódnak és sodródhatnak, hanem Istenről, Jézusról, a Szentlélekről, a keresztségről, az úrvacsoráról, egyházunk történetéről elmélkedve, tanulva, beszélgetve és imádkozva készülnek hitet tenni arról, hogy ragaszkodnak az igazsághoz, növekednek a szeretetben és növekszik bennük Krisztus.

Isten gazdag áldását kérjük a konfirmációs oktatást vezető lelkészre, a konfirmandusokra és az őket imádságban hordozó gyülekezetre!

Opóczky László

TÁJÉKOZTATÓ, FELHÍVÁS

KEDVES TESTVÉREIM!

E tájékoztató bevallott célja, hogy erősítse egyháztagsaink felelősségérzetét, aminek elsősorban hitünkben és evangélikus hagyományaink tiszteletben tartásából kell fakadnia. Anyagias világunkban sokan szemérmertlenségnek érzik az anyagiakról szóló beszédet, de az egyházunkért viselt felelősségünket nem háríthatjuk senkire.

Egyházközségünk a gyülekezet tagjainak adományai-ból tartja fenn a templomot, a gyülekezeti termet, a parókiát; biztosítja a lelkeszi hivatal működését, a gyülekezeti élet szervezésének feltételeit; fizeti lelkészét és kántorát; hozzájárul az országos egyházi feladatok megvalósításához.

Templomépítésünket csak akkor tekinthetjük befejezetteknek, ha az orgonát is megépítettük.

Szép kis temetőnk most elhanyagolt, rendbehozatala, méltó működtetése áldozatokat kíván tőlünk.

Gyülekezeti tagjainknak sokféleképpen van módjuk támogatni egyházközségünket.

I. Egyházfenntartói járulék

A hozzájárulás összege

Egyházközségünk a gazdálkodást alapvetően ennek a támogatásnak az alapján képes tervezni, hiszen ez rendszeres, évenkénti befizetés. A befizetés összege nem kötött, csupán ajánlott. Egyházunk az önálló jövedelemmel rendelkező egyháztagnak számára a nettó jövedelem 1–2 százalékát ajánlja. (A Bibliában Isten céljaira szánt tizedről olvasunk!) Vannak, akik ennél jóval többet vagy kevesebbet fizetnek, befizetésük rendszeressége jelenthet anyagi biztonságot egyházközségünknek. Egyházi törvényeink szerint az a gyülekezeti tag rendelkezik szavazati joggal közgyűléseinken, aki anyagi felelősséget is vállal a gyülekezetért. Minden év végén a befizetések alapján készül el a választói névjegyzék.

A befizetés módja

A támogatásra szánt összeg havonta vagy más időközönként, akár egy összegben is befizethető: (1) lehetőség van átutalásra a Szentendrei Evangélikus Egyházközség 11742087-20000545 számlájára fenntartói járulék megnevezéssel, vagy (2) befizethető személyesen a lelkésznek vagy a pénztárosnak, akik erről nyugtát adnak.

II. Adományok

A rendszeres hozzájáruláson felül, Isten iránti hálánk kifejezéséeként egyházközségünk javára felajánlott adományok a fenntartói járulékhöz hasonló módon

fizethetők be, adomány megnevezéssel. A kazuális (keresztelő, esküvő, temetés) szolgálatokhoz kapcsolódó összegről és a befizetés módjáról a szolgálatot végző lelkész ad tájékoztatást.

A meghatározott célra szánt adományok befizetésekor meg kell nevezni a célt (pl. orgonaépítés), ilyenkor az összeg másra nem fordítható. Erről egyházközségünk adóigazolást ad (30 százaléka levonható az adóból).

Gyülekezetünk Rosa Lutheri Alapítványának szintén adományozhatunk, melyet az alapítvány csak az alapító okiratban meghatározott célokra fordíthat (templomépítés, templomrenoválás, orgonaépítés); erről adóigazolás nem adható, mert az alapítvány nem közhasznú.

III. Perselypénz (offertórium)

Az istentiszteleteken és más templomi alkalmakon perselybe helyezett adományok névtelen hozzájárulások egyházközségünk működéséhez. Évente a 60 istentiszteleti alkalomból 14-szer úgynevezett kötelező offertóriummal közegyházi célokra gyűjtünk (pl. lelkészképzés, kántorképzés). Az ilyen offertóriumról és céljáról az istentiszteleti hirdetésből tájékozódhatunk.

IV. Az adó kétszer 1 százaléka

Adóbevalláskor rendelkezhetünk adónk 1–1 százalékáról. Ha ezt elmulasztjuk, ezek az összegek az állami költségvetés kasszájában maradnak. Az egyházi intézmények (iskolák, egyházi közgyűjtemények) állami támogatása évről évre alacsonyabb, egyre nagyobb szükség van tehát az egyházért anyagi felelősséget vállalók forintjaira. A Rosa Lutheri Alapítvány javára rendelkező nyilatkozat gyülekezetünk céljait szolgálja.

- A Magyarországi Evangélikus Egyház száma: 0035
- A Rosa Lutheri Alapítvány száma: 18688849-1-13

„...mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9,7b).

Erős vár a mi Istenünk!

Sereginé Székács Csilla
felügyelő

AZ ORGONA AZ EVANGÉLIKUS ISTENTISZTELETEN

Vasárnap délelőtt a templomban. Elhallgatnak a harangok és megszólal az orgona. A felcsendülő zene a kezdőének dallamát idézi. Lassan elcsendesülünk, magunkba nézve készülünk a Vele való találkozásra. Szinte minden istentisztelet így kezdődik. Megszokott pillanatok, talán túlságosan is azok. Az orgona még sokszor megszólal az istentisztelet liturgiájában. De értjük-e igazán az orgona „szavát”, vagy csak megszokott, ünnepélyes hangulatot jelent számunkra?

Mi is az orgona? Miért elengedhetetlen része a lutheránus liturgiának is? Mi a szerepe? Röviden: az egyházzene szolgálata, azaz az istentisztelet szolgálata. Mire való egyáltalán a keresztyén ember számára a zene? Luther Márton 1530-ban így ír erről:

Szeretem a zenét, mert az: „1. nem az emberek, hanem az Isten adománya; 2. mert a lelket megvidámítja; 3. mert elűzi az ördögöt; 4. mert ártatlan örömet (boldogságot) teremt. S e közben eltűnik a harag, vágyakozás és önhittség. A teológia után a zenének adom az első helyet. Ez Dávid és az összes próféták példáján könnyen belátható, akik minden mondanivalójukat versekben és énekekben fejezték ki.”

Nem emberi csinálmány, hanem az Isten adománya tehát, ajándékba kaptuk, hogy használjuk. Hogyan kell szolgálnia az orgonának, illetve az organistának az istentiszteletet? Egy német evangélikus lelkész, Hector Mithobius 1662-ben megjelent írásából idézek:

„Az organista nem azért ül ott, hogy művészetét bemutassa. Hanem hogy művészetével Istent dicsérje és szívhez szóló harmóniájával önmagát is, de főleg a gyülekezetet Isten előtti csendességre, bensőséges áhitatra, lélek szerinti gondolatokra és az Úr előtti örvendezésre juttassa. Tehát, hogy a közösséget friss és vidám istentiszteletre serkentse. Mert a jól megépített orgona által a templomi nyilvános istentisztelet különlegesen is felekesítettik és kívánatosá tétetik. Hiszen az orgona, minden hangszerek királynője, méltó arra, hogy Isten fenségét a hívek gyülekezetében dicsérje és magasztalja. Ami által magának az istentiszteletnek a szépsége és rangja is öregbül.”

Ehhez én tenném hozzá, hogy Isten dicsőségének szolgálatát silány eszközzel és silány módon nem végezhetjük. Istennek mindig a legtöbbet kell nyújtanunk. Ez vonatkozik a templomban, az istentiszteleten elhangzó énekekre és orgonaszóra is. Ahogyan az oltáron elhelyezett gyönyörűen hímzett, művészi kidolgozott terítőt nem helyettesítheti egy ócska, piaci textildarab, ugyanúgy az építőművészet is a legmagasabb esztétikai igénnyel tervezi meg és építi föl az Isten házát. Nem mindegy, hogy az úrvacsorai bort kehelyből vagy műanyag pohárból kapják-e a hívek, az egyház zenéjére ugyanúgy érvényes a **csak jót és jól** szándéka. Az egyházzene jó eszköze

pedig a jól megépített, évszázadok tudását és tapasztalatát magában foglaló orgona.

Az orgona nemcsak az istentisztelet eszköze. Az evangélikus egyház évszázados gyakorlata az egyházzenei hangversenyek rendezése is. Nem igazán hangversenyek ezek, mert ezeken megszólal az Isten igéje, együtt imádkozik a gyülekezet és a zene nyelvén keresztül is hangzik felénk a Szentírás tanítása. A résztvevő tapasztalja, hogy nem hangversenypublikum van jelen, az egyházzene nemcsak a közönségnek van szüksége, hanem a **szent zene közösséget teremt**. Ahogyan az orgonának sok száz sípja között nincs két egyforma, mégis hangjuk szép harmóniában olvad össze, ugyanúgy az egyházzenei áhitatok résztvevői – tartozzanak bár különböző felekezetekhez – egy szívvel és egy lélekkel dicsérik az Urat.

Éneklő és muzsikáló egyház vagyunk – szoktuk büszkén hangoztatni. Az orgona Isten adományának, az egyházzene és a gyülekezeti énekek szolgálója és egyszersmind „hirdetője”. Így töltve be Luther teológiájának és a reformációnak szellemét, amely szerint kórus- és orgonazene maga is igehirdetés.

Dunakanyari Evangélikus Élet

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkészi Hivatal, templom
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
szentendre@lutheran.hu
http://szentendre.lutheran.hu/

Lelkész: Horváth-Hegyi Olivér
Tel.: 06 20 824 27 89
oliver.horvath-hegyi@lutheran.hu

Felügyelő: Sereginé Székács Csilla
Tel.: 06 26 311 661

Gondnok, pénztáros: Koren Tamás
Tel.: 06 20 824 36 98

RENDSZERES ALKALMAINK

Istentiszteletek

SZENTENDRE
vasárnap 10.00 óra (minden hónap
első vasárnapján úrvacsorai
istentisztelet)

POMÁZ (református gyülekezeti
terem, Pomáz, Hősök tere 1.)
minden hónap első és harmadik
vasárnapján 8.30

LEÁNYFALU (Református
Szeretothon, Szent Imre herceg u.1.)
minden hónap harmadik
vasárnapján 17.00 óra

Gyermek-istentisztelet
Szentendre – minden hónap utolsó
vasárnapján 16.00 óra

Presbiteri ülés
Minden hónap utolsó csütörtök
18.00 óra, gyülekezeti terem

Ébredés

Szerkesztőség:
Horváth-Hegyi Olivér lelkész,
Sereginé Székács Csilla felügyelő,
Sághi Márta, Bereznai Péter, Opóczky László
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
e-mail szentendre@lutheran.hu
Megjelenik negyedévenként 500 példányban
ingyenes terjesztésben

• GYÜLEKEZETI NAPTÁR •

Március 16. Virágvasárnap,
15.00 Szeretevendégség
Március 17–18–19. (hétfő–szerda)
18.00 Böjti sorozat
Március 18. (kedd)
19.00 Bach-est, koncert
Március 20.
18.00 Nagycsütörtöki úrvacsorai
istentisztelet
Március 21.
18.00 Nagypénteki istentisztelet
Március 23. (vasárnap)
8.30 Úrvacsorai istentisztelet Pomázon
Március 23. (vasárnap)
10.00 Húsvéti istentisztelet,
felnőttkonfirmáció
Március 24. (hétfő)
17.00 Ünnepi istentisztelet
Leányfalun
Április 12. (szombat)
18.00 Norvég kórus hangversenye
Április 15. (kedd)
10.00 Tavaszi beszélgetés
gyülekezetünk nyugdíjasaival
Április 19. (péntek)
Gyülekezeti kirándulás Felvidékre
(jelentkezési határidő: április 5.)
Május 1. (csütörtök)
10.00 Mennybemenetel ünnepe,
istentisztelet
Május 1–3. (csütörtök–szombat)
Konfirmandusok lelkigyakorlata
Május 4. (vasárnap)
10.00 Anyáknapja hálaadó istentisztelet
Május 10. (szombat)
15.00 Konfirmációi vizsga
Május 11. (vasárnap)
8.30 Úrvacsorai istentisztelet
Pomázon
Május 11. (vasárnap)
Pünkösdi Konfirmációi istentisztelet
Május 12. (hétfő)
17.00 Istentisztelet Leányfalun
Május 17. (szombat)
2008 a Biblia éve – ökumenikus
családi nap a Skanzenben
Május 25. (vasárnap)
10.00–17.00 Gyülekezeti nap közös
étkezéssel
Június 15. (vasárnap)
10.00 „Te Deum laudamus” –
Tanévzáró istentisztelet, grillezés

Június 20. (péntek)

19.00 Csembaló-est

Június 21–27. (szombat–péntek)

Gyülekezeti ifjúsági és családi
csendeshét

Július 16–20. (csütörtök–vasárnap)

Szélrózsa, 7. Országos Evangélikus
Ifjúsági Találkozó Kőszegen
(www.szelrozstalalkozo.hu)

KONFIRMANDUSAINK

2007–2008-as tanévben kilenc fiatal
készül a konfirmációra.

Imádkozzunk értük!

Agárdi Mercédesz (Szentendre),
Boross János (Szentendre), Főrish
Bence (Szentendre), Horváth
Csenge (Pomáz), Koren Mátyás
(Szentendre), Koren Zoltán
(Szentendre), Makai-Kis Ábel
(Budakalász), Náday Judit Aina
Katalin (Szentendre), Sulyok
András Attila (Budakalász), Tetlák
Dénes (Szentendre)

EGYMONDATOS HÍREK

Egyházközségi közgyűlésünk 2008.
február 17-én két új presbitert válasz-
tott: Náday Gyulánét és dr. Tom-
csányi Lászlót.

A szentendrei evangélikus temető
területrendezési terve 2008 nyaráig
elkészül.

Gyülekezetünk testvérgyülekezeti
kapcsolatot kezdeményezett a nyír-
egyházi gyülekezettel.

A gyülekezet a templomtorony be-
üvegezését tervezi.

Az orgonaépítésre történő gyűjtés
folyamatos.

A nyári esküvők előtti jegyesoktatás
(házassági felkészítő) elkezdődött.

Szentendrei Evangélikus Egyházközség
bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20000545

Rosa Lutheri Alapítvány adószáma:

18688849-1-13

bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20072643